



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

V. Euidens argumentum est, aliquem in Dei gratia esse, si ardenti quodam studio in perfectione sui crescere & proficere concupiscat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

CAPVT V.

Euidens argumentum est aliquem in Dei gratia esse, si ardenti quodam studio in perfectione sui crescere & proficere concupiscat.

VT autem ad feruens profectus nostri desiderium, & inexplabilem quandam famem ac sitim in virtute progrediendi, Deoque quotidie magis magisque placendi, concipiendum magis animemur, maioremque ad hoc curam & diligentiam adhibeamus; non parum ad hoc utilis nobis erit quædam maximi momenti res, maximæque consolationis, cogitare scilicet, desiderium hoc vnum de maximis ac certissimis signis esse, Deum in alicuius anima commorari, eique bene cum Deo conuenire. Testatur hoc Sanctus Bernardus, dicens, *Nulum omnino præsentia Dei in anima certius testimonium est, quam desiderium gratia, virtutis ac perfectionis amplioris.* Confirmat id verbis ipsiusmet Dei apud Sapientem loquentis, *Qui edunt me, adhuc esuriunt; & qui bibunt me, adhuc sitiunt.* Si itaque insatiabilem rerum spiritualium & diuinarum famem & sitim habeas, gaude & lætare, quia id nota & signum certum est Deum in anima tua habitare. Ipse siquidem vnus hanc tibi famem ingerit, hanc ipse in te sitim prouocat, in ipsam igitur diuini huius thesauri venam recte incidisti, cum tam bene eam sequendo inuestiges. Atque vt canis venaticus segniter & torpide progreditur, tum cum feræ vestigia nulla dum notauit; atque postquam ea iam subolsecit, feruenti impetu & festine ruit, huc illucque discurrens quæritans quod odoratus est, nec ante quiescit, quam quod quærit inuenierit: sic qui reuera

Rodriguez exercit. pars 1.

semel diuinæ illius suauitatis fragrantiam percepit, festinanter in vnguenti huius tam pretiosi odorem currit. *Trabe me post te, curremus in odorem vnguentorum tuorum.* Deus quippe, qui intra te est, te post se rapit. Si autem hanc in te famem & sitim non comperis, timendum sane tibi, ne id ideo forte sit, quia non habitat Deus in corde tuo. Hoc quippe res spirituales & diuinæ, teste Sancto Gregorio, proprium habent, quod quando non habentur, tunc eas minime diligamus aut cupiamus, imo vero eas paruipendamus.

Tremere se solitum Sanctus Bernhardus scribit, ac sibi præ horrore comas erigi, dum illa Spiritus sancti, ore sapientis prolata verbo accuratius perpenderet, *Nescit homo vtrum amore an odio dignus sit.*

Sic porro de se ipse scribit, *Terribilis est locus iste, & totius expertus quietis, totus inhorruis, si quando in eum raptus sum, illum apud me replicans cum tremore sententiam, Quis scit si est dignus amore an odio? Si itaque hæc incertitudinis & ignorantia, vtrum in Dei gratia vel odio simus consideratio viros sanctos, quique columnæ erant Ecclesiæ, pio quodam horrore & tremore concussit; quomodo non timeamus & contremiscamus nos, qui etiam plurimas timendi, quas culpis nostris dedimus, causas habemus? *In nobismetipsis responsum mortis habuimus.* Certo certius scio, in Deum peccando offendisse me, ac certo non scio, vtrum mea mihi culpa condonata sit. quis ergo non tremat? Quanti vero quis faceret, si certum aliquod signum aut certitudinem haberet posset rei quæ tanta eius refert! Vtinam scirem certo, Deum mea mihi flagitia remisisse! Vtinam scirem, me esse in Dei gratia! Quamuis porro infallibilem & indubitam hac in vita certitudinem habere non possimus, nos in Dei gratia*

C tia

tia & amicitia esse, nisi specialiter id ipse nobis reuelare dignetur, aliquas tamen habere possumus coniecturas, quæ moralem aliquam rei huius probabilitatem nobis afferant: quarum vna, & sane non postrema, est, si quis sane proficiendi, & quotidie magis ac magis in virtute & perfectione progrediendi famem & desiderium in se sentiat. Vnde hoc vnum nobis sufficere deberet, ad desiderium hoc iugiter in nobis habendum; quod scilicet per ipsum, testimonium euidens, & certissimum argumentum habeamus, esse nos in gratia & amicitia Dei: quod sane de maximis, aut etiam maximum solatium ac gaudium est, quod in hac vita habere possumus.

Confirmatur hoc eo, quod in Pro-
Tran. 4. 28. uerbis Spiritus sanctus ait, *Iustorum semita, quasi lux splendens procedit, & crescit usque ad perfectam diem: Vt enim lux solis mane parua, quo magis ad meridiem vergit, sit perfectior; Sic iusti, quo longius in vita procedunt, eo magis etiam in virtutum studio prouehuntur.* Vnde præclare Sanctus Bernardus: *Nunquam iustus arbitratur se comprehendisse, nunquam dicit, satis est: sed semper esurit sui que iustitiam: ita ut, si semper uiueret, semper, quantum in se est, iustior esse contenderet: nam semper de bono in melius proficere totis viribus conatur.* De talibus enim scriptum est, *Ibunt virtute in virtutem, donec ad ipsum perfectionis apicem perueniant.* At via tepidorum, imperfectorum & improborum, quasi luna vespertina est, quæ quo longius fertur, eo magis magisque decrescit & obscuratur, donec ad mediæ noctis tenebras & obscuritatem pertingat. *Via impiorum tenebrosa, nesciunt ubi corruant.* Ad tantam quippe cæcitatem perueniunt, ut non videant ubi impingant, & sua quæ committunt errata & imperfectiones, non aduertant, imo ne propria, eis commissis, ipsos lancinet conscientia: imo interdum eo cæcitatatis perueniant, ut, quod pecca-

tum est, ipsis non esse peccatum videatur, & veniale nonnisi esse, quod mortale & grauissimum fortasse est. Tanta scilicet eorum confusio & cæcitas est.

CAPVT VI.

Quo declaratur non proficere, deficere, non progredi, regredi esse.

COMMUNIS sanctorum omnium sententia est, *In via Dei non progredi, esse regredi.* Hoc ipsum hic pluribus declarabimus, & acris id stimuli loco nobis futurum est, ut eo velut incitati, semper in perfectione crescamus & progrediamur. Quis enim regredi & deliscere velit ab eo, quod feliciter inchoauit? præsertim cum ipsummet Saluatorem contra se in Evangelio liquido pronuntiare videat. *Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei.* *Luc. 9. 52.*

Quæ verba magnum terrorem nobis incurrere deberent. Beatus vero Augustinus sic ait: *Tamdiu non relabimur retro, quamdiu ad priora contendimus: at ubi cæpimus stare, descendimus: nostrumque non progredi reuerti est. Si volumus non redire, currendum est, & semper ulterius tendendum.* Item, & prope iisdem verbis, tradunt Sanctus Gregorius, Chrysostomus, Leo Papa, alique non pauci Patres, imo singuli idem sapius diuersis locis inculcant: singillarim vero & pluribus illud prosequitur Sanctus Bernardus duabus epistolarum suarum: quo loco Religiosum, tepidum & senescentem, cui scilicet communis viuendi ratio sufficiat, & qui in suo profectu ulterius prouehi recuset, alloquens, sic eum arguendo prostringit: *O monacho, non vis proficere? non. Vis ergo deficere? nihil minus. Quid ergo vis? Esse & manere*